

Letnik XI,
številka 3
(junij 2022)

posebna erotična številka

Nebulæ

revija za sodobno književnost

KAZALO

PROZA	3
NATAŠA SKUŠEK	4
<i>Zvestoba</i>	4
Polona Ješelnik	6
<i>Poljub</i>	6
Coffee Anan	7
<i>SISTERS OF MERCY</i>	7
POEZIJA	10
ZALA MAROLT	11
<i>jogi izgublja ravnotežje</i>	12
NINA STOPAR	13
*	13
*	14
MAŠA RAČKI	15
<i>BAJE</i>	15
DIMITRIJ ŠKRK	16
<i>VRATA RAJA</i>	16
Klavdija KIA Zbičajnik	17
<i>ŠPANSKO NEBO</i>	17
STRIP	18
Karmen Petric	19
<i>Petek trinajsti</i>	19

PROZA

NATAŠA SKUŠEK

Zvestoba

Natočim si kad vroče vode. Čisto počasi se usedem vanjo in koža se mi naježi. Potem se potopim do vratu, samo še glava gleda ven. Ko se navadim temperature, ponovno dotočim vročo in preden nadaljujem z branjem knjige, še malo uživam s priprtimi očmi.

Iz banje se vidi na vrt. Tam stoji velika lipa, ki je že skoraj popolnoma izgubila liste. Dve grlici se še vedno stiskata na njej. Vsako jesen in zimo ju vidim na eni in isti veji, pomladi in in poleti pa je v krošnji tudi gnezdo.

Slišala sem, da so grlice monogamne. Hm. Dvignem nogi nad gladino in ju prekrížam na robu kadi. V vodo potopim bralna očala, da se mi ne bodo ves čas rosila. Potem jih obrišem s papirnatim robčkom in začnem brati roman. Ker se očala še kar naprej meglijo, vstanem in odprem okno. Notri priletita grlici in se mi usedeta na stopala. Vprašata me, zakaj se protagonista v knjigi, ki jo berem, še enkrat ne srečata, čeprav je jasno, da si tega zelo želita. To se sprašujem tudi sama. Zakaj tega ne naredita. Zakaj se ne dasta dol. Zakaj le.

Najprej pomislim, da morda zaradi vesti, ampak tip je svojo ženo že večkrat prevaral. Sam pravi, da ravno pravkrat, da ne bi zapadel v prešuštvo. Da mu ne bi prešlo v navado. Ampak kolikokrat je ravno pravkrat, vprašam grlici, ki samo skomigneta z ramenci. Hm hm. Kaj pa njegova študentka, prosta je, nikomur ni zavezana in vendar ravno ona s svojim obnašanjem drži ta status quo. Predaja se odrekanju kot kakšen menih.

Skoraj sem že pri koncu in dejansko obstaja vedno manj možnosti za njuno ponovno snidenje, kar obžalujem. Navijam zanju, čeprav se mi na momente zazdita popolna slabiča. Celo zagnusita se mi, predvsem pri

opisih njune telesnosti. Sama sebi se čudim. Da nisem tudi jaz menih. Grlici še kar drobencljata po mojih rdeče nalakiranih nohtih in sta neomajni. Kaj je zvestoba? Še bolj odprem okno, da zletita nazaj na drevo. Spet dotočim vročo vodo, ki zdaj pljuskne čez rob in namoči frotirasto preprogo pred kadjo. Ko knjigo preberem do konca, se potopim pod vodno gladino in pogledam navzgor. Nad mano frfotajo zabrisane peruti: le zakaj, le zakaj, le zakaj. Zdaj vem, da bom morala roman prebrati vsaj še enkrat oziroma ravno pravkrat, dokler ne izvem odgovora.

Polona Ješelnik

Poljub

Na semaforju je rdeča. Vsi čakamo. Na moji levi pasja sprehajalca krotita nemirnega standfordca. Bevskač se steguje za otroško ročico, ki visi iz vozička. Težko rečem, kakšne barve je voziček, ker je že mrak, mestne luči pa so prešibke, da bi lahko natančneje določila barvo. Na drugi strani, čez cesto, ni nikogar. Vsi si želimo samo še domov, na toplo večerjo, pod tuš in pred teve ali naravnost v posteljo. Kronski trenutek dneva.

Do ceste sta prišli po desni strani ulice. Tudi onidve morata počakati. Opazujem ju. Njuna sveža ljubezen je malce nerodna, obotavljajoča. Manjša med njima se opogumi, poišče prijateljičino roko, preplete svoje prste z njenimi in ji pričakujoče pogleda v oči. Potem se povzpne na prste, ker je drugače ne bi dosegla, in jo poljubi na usta. Večer se pomehča. Tudi višja od obeh se ne zmeni več za svet okoli sebe in se predano nagne proti voljnim ustnicam. Nežno izpijeta poljub. Za trenutek mi s svojimi bujnimi, kratko prstriženimi kodri zakrije prijateljičin obraz.

Mir, v mestu je spokoj. Na prehodu za pešce še vedno čakamo na zeleno luč. Rdeča ugasne, še hip in pot bo prosta. Avtomobili se že ustavljajo. Usedem se na kolo. Dekleti na moji desni se zaupljivo spogledata in se še enkrat poljubita. Prižge se zelena. Odrinem in se odpeljem, pes bevška, Luna je že skoraj polna. Lepo je.

Coffee Anan

SISTERS OF MERCY

... they brought me their comfort and later they brought me this song ...

Neonska luč se je prižgala zarana, vendar je bil že dolgo buden. Noč brez spanca, z nekaj blodnjami in z mnogo poskusi bolečega obračanja. Leže pri oknu je dočakal jutranjo mlečno svetlobo, prve hrupne zvoke od zunaj, ki bodo kasneje napolnili mesto, da bo vršalo kot v razdraženem mravljišču. Že drugi dan ne bo sodeloval v njem; njegova edina preokupacija je, kako leže iztisniti tekočino iz prenapolnjenega mehurja v asimetrično posodico, imenovano račka. Je kriv položaj, morda poškodbe tkiva ali le mentalna blokada? Sotrpini odvajajo scanje in drek kar podse in smrad v sobi je oduren, vendar mu je, vsled njegovega nebogljenega stanja, precej vseeno.

Pride do njega. Lepa obla ritka je ravno v višini njegove glave. Kako, da nosijo vse tako oprijete hlače? S pogledom lovi obris hlačk pod njimi, ugiba njihovo obliko, barvo. Poskuša jo ogovoriti s prijaznim dovtipom, ona mu ne posveča pozornosti, odhiti do naslednjega. S katerim ima obilo dela, rutinskega, nevajenemu njenega posla zagotovo precej odvratnega. Starec nasproti medtem stegne roko in skuša loviti njeno stegno in rit. No, no Franc, ga ustavi. On opazuje dogajanje in dojame: to je zadnje hlastanje po soku življenja, prav enako bo poskušal, ko bo enkrat tako daleč, ga z grozo prešine. Sedaj še ni, sedaj visi v vicah, v predprostoru med biti in nebiti. Francu ne kaže, da se bo kdaj pobral.

Še dva uredi in je s to sobo gotova. Z mislimi je drugje, včerajšnji večer je

bil popolna norišnica! Samo da se spomni, začuti utripanje žil v sencah in ščemenje v mednožju. Fak, tole je bilo predrzno, a le enkrat se živi in to je bila moja dolgoletna sanjarija, si reče. Lahko bi se sprevrgla v nočno moro, a se ni, tvegana igra se je dobro iztekla. Njene možgane preplavi prizor: leži v postelji, gola, sama si je prevezala oči. Pustila je odklenjeno, čaka. Srce ji nabija kot zmešano. Tako dobro ga pozna po večmesečnem dopisovanju, toliko izmenjanih misli, skrivnosti, zaupljivosti, hotenj, zaupa mu. Pa vendar, kaj če ... V tem zasliši odpiranje vrat in srce udari še bolj močno. Telo je napeto v pričakovanju, telo je en sam preplet hormonov in poželenja.

Roka na njenem boku je močna in pozorna obenem. Drsi po njej, raziskuje relief njenega telesa, vzpostavlja kontakt in jo obenem pomirja. Začuti njegov dih na licu, ne dotakne se obraza, ne še, le vonj neznanega samca, ki se mu bo predala. Z ustnicami se približa njenim, ona se želi prisesati, išče varnost, vendar se že odmakne, vonja njen vrat, drsi navzdol, ujame bradavico, igra se z njo, po njenem dihanju ugiba primernost dražljaja, nadaljuje na drugi. Vzame si čas, jemje jo kot živ bukake, le da na njej ni suši, temveč je hrana ona sama.

Ko drsi še niže med njena stegna, čuti nabrekajoči ud, ki se drgne obnjo, antena se odziva na oddajnik, ujela sta ferkvenco, voljno razpre nogi, ko ju raztegne z odločnim prijemom.

Že drsi jezik, jezik, ki se ni dal poprej okusiti v njenih ustih, že drsi po vlažnih gubah in pregibih, navzgor, navzdol, po levi in po desni in naokrog prav tam, da ne bi preobčutljivo naravnost, o, bog!, daj mi prst notri, kot bi slišal njeno nemo misel, v resnici pa le vzdih, zdrsne eden in še drugi, nalahno, raziskuje ostenje, ves čas liže in poljublja, medtem pa zatipa narebreno napeto področje, prisluškuje in dodaja, odmika in prodira, vedno višje je, ja, še malo! in obleži nataknjena na neznančevih prstih kot jagnje na turškem kolu.

Ne izgublja časa, ne da ji počitka, poklekne nadnjo, ji razkreči voljne noge

čez svoja močna stegna in potisne utripajoči kurac počasi in z enim samim vbodom v njeno voljno, razmočeno in lačno meso. Za hip obmiruje, se skloni nadnjo in jo poljubi. Sladko, počasi, čas lebdi, časa ni več. Je samo še ritmično gibanje njunih teles, ki traja in traja. Trajajo odloženi vrhunci, umiki, pa zopet in zopet brez konca in spet.

Ko ga v neki točki brez povratka z dlanmi močnejše stisne za mišičasto rit, ki se boči nad njo, on zaječi, zastoka v zadnjih vzdihljajih, napolni me! zdaj glasno skoraj prosi ona, želi si, da bela lava poplavi njeno drobovje, v tistem hipu jo preblisne packasta misel, niti umila se ne bo, naj kaplja neznančevo seme iz nje vso noč in še zjutraj v službi, tako kot bodo kapljale kapljice urina v katetre lebdečih med tu in nikoli več.

Eros in Tanatos, pomisli, ko zre v vrata, ki jih je ravnokar zaprla za seboj. Spomni se še pesnikovega metuljčka pod njegovim zajetnim podbradkom in valovite pokrajine z vinogradi in češnjami, ki se proti zahodu razlije v brezkraino ravnico. Nato ga zopet odnese v nemiren sen.

POEZIJA

ZALA MAROLT

najprej sem si kupila vibrator
ker moraš imeti baje spočetka
sebe rad preden ljubiš druge
mogoče to velja tudi za fuk
moji najljubši orgazmi
so bili tvoji

koliko še

jogi izgublja ravnotežje

škripanje posteljnega okvirja:

jogi izgublja ravnotežje.

sprenevedanje, da nihče ne sliši.

svojo kožo nalepi na mojo,

dovoli mi poljubljati

brazgotino pod pasom,

inhalirati tvoj vonj

in ti brati misli.

zven mojega imena na konici

tvojega jezika – katalizator,

da vidim zvezde.

NINA STOPAR

*

iz rok mi klijejo bele hiacinte rosne praproti
zeleni mah obrašča milino mojih pljučk
kalim se kot solnica
ki jo poljublja brhka srnjad
tvoja srna sem
ti moj drvar
ki je posekal staro češnjo in mi jo poklonil v dar

iz vej si spletem gnezdo pričakovanj
da vanj prinesem dinozavrova jajca
ki se bodo razpočila v šopke cvetja

polje barv in vonj ki opleta z nama
kliče škrate in gozdne vile
ko se z gor topi bela lisa snega
črna pika peska se raztaplja v ožino čvrstega grebena
med smehom se dotaknem tvojih dolgih nožnih prstov

kot srna ali kot košuta
kot solnica
kot jelenovo razvejano rogovje
polzim skozi zvezde stalaktite tvojih dihov

*

moja luknja je topla
moja luknja je prazna
moja luknja je vlažna
moja luknja je željna
moja luknja je temna
moja luknja je globoka
moja luknja je prožna
moja luknja je raztegljiva
moja luknja je čuteča
moja luknja je moja

MAŠA RAČKI

BAJE

se privlačiva
ampak le ko se slačiva
po postelji vlačiva
med akcijo pačiva
ugrizneva v kar se da
menjava vlogo sladoleda

baje nama čist ustreza
da ljubezen
v najino gnezdo strasti ne dreza
če proba – ignor!
naj se za brezveze napreza

oba itak veva
da čutiva le golo strast
odkrivanje čustev nama je odveč
enim to pomen vse
ampak midva veva
da ljubezen je past

BAJE

DIMITRIJ ŠKRK

VRATA RAJA

telo

dve telesi

napolnita prostor

zožen v skrivnostno špranjo

strasti

Klavdija KIA Zbičajnik

ŠPANSKO NEBO

notranja stran stopala
pihlja iz smeri morja
vetrič se igra z lasmi

iz dišeče mandarine
se izceja najslajši sok

zunanja stran stopala
počasi žejna zemlja
posrka zadnje kapljice

iz žareče zrele pomaranče
napaja vročo noč oranžni slad

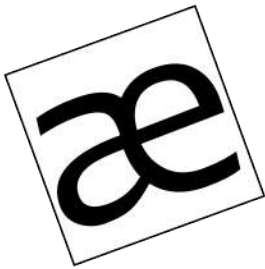
STRIP

Karmen Petric

Petek trinajsti

NEBULÆ – revija za sodobno književnost

posebna erotična številka

Letnik XI, številka 3 (junij 2022)

ISSN 2738-5949

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:

Nina Kremžar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Strokovna sodelavka – lektorica:

Zala Vidic

Oblikovanje, prelom in naslovnica:

Alex Kama Devetak

Nina Kremžar